

нѣколко пѣти като изгладнѣла мечка стрѣвница — вакло агне. Следъ това скрътна жби тѣй силно, като да разтроши чаша въ устата си. Тропна съ кракъ и захвърли противника си нѣколко крачки далече, като го прострѣ на гърбъ. Победителя Бекиръ биде покритъ съ прахъ и позоръ.

Веднага се затичаха къмъ него. Дигнаха го. Отъ гърба му бѣше смѣкната цѣла фаша. Крѣвъ бликаше отъ тамъ. Гнѣвно той изгледа своя противникъ. Смъртна омраза се изобрази на лицето му. Найдень стоеше смутенъ, бледъ и нещастенъ. Победата не му предвещаваше добро.

Ние се прибрахме. Впечатленията отъ борбитъ късно до вечерята занимаваха въображението и чувствата ми. Съ тѣхъ съмъ заспалъ.

По срѣдъ нощъ грѣмове и трѣсъци ме събудиха. Отворихъ сънни очи. Гледамъ — баща ми, майка ми, баба и тета станали. Нѣщо гледатъ презъ малкото закнижено прозорче. Тѣ бѣха много уплашени. Писъци детски и женски се дочуха. Нѣкакво крѣваво озарение ту заливаше стаята, ту загасваше. И мене страхове ме преизпълниха. Тръпки ме облазиха. Какво се е случило?! Пушки гърмѣха непрекъснато. Бѣхъ чувалъ, че турцитѣ имали намѣрение да ни изколятъ. Дали не сж почнали вече? И въ моето детско въображение почнаха да се редятъ страшни картини. Азъ още не бѣхъ виждалъ заклани хора, но сега си ги представяхъ. Ужасъ ме обзе. Прикрихъ очи съ чергата, съ която се бѣхме покрили, за да не гледамъ. Но страшнитѣ гледки още повече ми се натрапваха. Гледахъ, какъ турцитѣ съ крѣвави ятагани замахватъ, дето завърнатъ, по рѣце, рамена, по глави — колятъ моитѣ другарчета, съ които играя всѣки день; убиватъ моитѣ роднини, съ които толкова мило дружимъ. Слушалъ бѣхъ, че турцитѣ имали обичай на колъ да набиватъ отсѣчени глави. Сега гледахъ безброй детски глави набучени на пѣртове и наредени по пѣтя на доле и на горе край рѣката.

Ненадейно нѣщо се сгромоли. Екъ силенъ се разнесе надалече. За малко озарението въ стаята угасна. Черенъ мракъ настана. Но следъ мигъ пакъ просия.